

waarvan er een telkens onder afwisselende gedaanten weerkeert, terwijl hij af en toe de innerlijke monoloog van de overigen vertolkt.

Het groot aantal oorspronkelijke stukken op het repertoire van een Nationaal Toneel moet slechts als een logisch verschijnsel beschouwd worden. Zo hoort het immers! Alleen schijnen bepaalde motieven de keuze te beïnvloeden waardoor sommige werken wel en andere niet gespeeld worden.

Het Reizend Volkstheater kan op één uitzondering na, het seizoen met geen glansrijk palmares besluiten. Sommige beloften werden niet verwezenlijkt en andere getuigden van vergissing in de keuze, zo onder meer het niet voldoende gestoffeerd en kunstmatig geconcipieerd stuk *De Duistere Drenpel* door de Antwerpse Nederlander Eugeen Winters. Het hoogtepunt werd bereikt met de toneelbewerking door P. G. Veens van Timmermans' beste roman *Boerenpsalm*. Het anecdotische van de levenskroniek werd verwerkt in tien taferelen, alle goed gestoffeerd met personages en gebeurtenissen en vaak voorzien van een aangrijpende dramatische kern. Het geheel is een levensecht beeld van de strijd en de tegenslagen van de Kempische boer met zijn soms ruw en brutaal uitgedrukte simplistische filosofie. Ook in de realisatie waren vele kwaliteiten te ontdekken, sfeer en typering waren geloofwaardig reëel. Het programma voor het zomerseizoen werd hoofdzakelijk gevuld met reeds vroeger gemonteerde Shakespeare-komedies. Nieuw was de plezierige commedia dell' arte *De Drielingbroeders* door A. Collalto, waarin alle mogelijkheden tot vergissing en verwarring benut worden door het feit dat één acteur drie uiteenlopende types mag interpreteren.

Al is het gedurfde initiatief van de Antwerpse jongeren, die het Nederlands Kamertoneel hebben opgericht, velen ten voorbeeld geweest, zij zelf hebben tijdens het tweede seizoen dat ze in een eigen theater doorbrachten, vele toeschouwers ontstemd door een al te pessimistisch georiënteerd repertoire. De openingsvertoning met *Sire Halewijn* werd reeds een tegenvaller (zie vorige kroniek). Dan volgde een droog-komische komedie van John Van Druten *Klok, Kaars en Bijbel*, een amoureuus gevalletje geprojecteerd op een originele fond van hekserij en toverkunst. Een herneming van de thriller *De Strop* bracht geen lichtpunt, wel de bekroonde eenakter, die het programma aanvulde, *Adieu Dr. Picot*, van de acteur-regisseur en auteur Lode Verstraete, waarin een fantastische droom op geestige en absurde wijze geëvoceerd wordt. Met de opname van *Strijd tot bij Dageraad* van de begaafde Italiaanse dramaturg Ugo Betti, stelde het jonge gezelschap een durvende daad. Een willoze man, die noch in het goede noch in het kwade strijden kan tot bij dageraad, wordt een wrak door de hartschotelijke liefde voor een fatale vrouw. Op het ogenblik dat hij definitief het kwade kiezen wil, wordt hij gedood door zijn echtgenote. Zij wil door die moord, geïnspireerd door een offerende liefde, zijn ziel redden, omdat ze meent dat haar man genade zal verwerven door zijn onbekroond streven naar het goede. Een interessant sterk dramatisch werk met een problematiek die aan Greene herinnert. *Wettige Zelfverdediging* van de Italiaan Paolo Levi, was een belachelijk en mislukt experiment, geïnspireerd door het flash-back-procédé. Ook *Requiem voor een Non*, door William Faulkner, het drama van de loutering, dat in het buitenland als een theatergebeurtenis van grote betekenis was beschreven, werd in het Kamertoneel een jammerlijke mislukking zowel door de slechte vertaling als door de gebrekkige vertolking. Dit sombere speelplan, waarin een „neen” tegenover het leven domineerde, werd besloten met de beruchte, bijna schunnige klucht *De Kleine Hut* van André Roussin. Het zo